

DOBOZI ESZTER

V O N A T O N I.

A vonatkerékre ültetett idő
megmérkőzik a térrel,
mig elérek szőlőfürtös
gyerekkorom vidékére -
nézd, ott a dülő porába
rajzoltunk kutyát meg házat,
játszottunk rongy-ruhában
részeg cigányasszonyt,
szőlők közt bolyongtunk,
mert nem hajoltak fölénk erdők,
bejártuk vakondturás-hegyeinket,
s figyeltük, lépteink után hogy
ágaskodnak a pici fűszálak,
a vasut árkában
virágot szedtünk a mamának,
néztük csak gyerek-ámulással,
mint mérkőzik a térrel
a vonatkerékre ültetett idő.